

DZIENNIK URZĘDOWY

GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ i TURYSTYKI

Warszawa, dnia 31 sierpnia 1976 r. Nr 4 Poz. 14—20

TREŚĆ

14

ZARZĄDZENIE

MINISTRÓW: OŚWIATY I WYCHOWANIA, NAUKI, SZKOLNICTWA WYŻSZEGO I TECHNIKI, KULTURY I SZTUKI, HANDLU ZAGRANICZNEGO I GOSPODARKI MORSKIEJ, ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ ORAZ PRZEWODNICZĄCEGO GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ I TURYSTYKI

z dnia 6 kwietnia 1976 r.

w sprawie wykorzystania i udostępniania szkolnych oraz uczelnianych obiektów i urządzeń sportowych.

Na podstawie art. 35 ust. 1 w związku z art. 39 ust. 2 ustawy z dnia 15 lipca 1961 r. o rozwoju systemu oświaty i wychowania (Dz. U. z 1961 r. Nr 32, poz. 106, z 1971 r. Nr 12, poz. 115 i z 1972 r. Nr 16, poz. 114), art. 5 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 1973 r. Nr 32, poz. 191) w związku z art. 1 ustawy z dnia 29 marca 1962 r. o wyższych szkołach artystycznych (Dz. U. z 1969 r. Nr 6, poz. 48 i z 1973 r. Nr 12, poz. 89) oraz uchwały Rady Ministrów Nr 85 z dnia 6 czerwca 1973 r. w sprawie dalszego rozwoju kultury fizycznej (Monitor Polski z 1973 r. Nr 21 poz. 123 i Nr 34, poz. 205) zarządza się, co następuje:

§ 1.

1. Obiekty i urządzenia sportowe będące w posiadaniu szkół i innych placówek oświatowo-wychowawczych oraz szkół wyższych, zwane dalej „szkolnymi obiektami sportowymi”, powinny być w pełni wykorzystane na zajęcia wychowania fizycznego: sportu młodzieży szkolnej oraz akademickiej.

2. Państwowe szkoły i inne placówki oświatowo-wychowawcze oraz szkoły wyższe po zaspokojeniu własnych potrzeb w zakresie organizacji zajęć, o których mowa w ust. 1, mają obowiązek udostępnić nieodpłatnie szkolny obiekt sportowy innym szkołom (placówkom), szkołom wyższym, klubom Szkolnego Związku Sportowego (SZS) i Akademickiego Związku Sportowego (AZS) na zajęcia wychowania fizycznego i sportu.

3. Szkolne obiekty sportowe mogą być nieodpłatnie udostępniane środowiskom pozaszkolnym organizującym nieodpłatnie zajęcia rekreacyjne i rehabilitacyjne dla młodzieży szkolnej.

4. Szkolne obiekty sportowe powinny być odpłatnie udostępniane na organizowanie zajęć wychowania fizycznego i sportu, również środowiskom pozaszkolnym po uprzednim zaspokojeniu potrzeb szkół i placówek oświatowo-wychowawczych, szkół wyższych, klubów SZS i AZS działających na danym terenie.

§ 2.

1. Kuratorzy oświaty i wychowania powołują, w porozumieniu z rektorami szkół wyższych, terenowe zespoły do spraw wykorzystania szkolnych obiektów sportowych.

2. W skład zespołów wchodzą:

1) przedstawiciele kuratorium oświaty i wychowania,
2) przedstawiciele wydziału kultury fizycznej i turystyki urzędu wojewódzkiego,
3) przedstawiciele wydziałów urzędów wojewódzkich nadzorujących szkolnictwo resortowe,
4) kierownicy studiów wychowania fizycznego i sportu szkół wyższych,
5) przedstawiciele uczelni wychowania fizycznego,
6) przedstawiciele Szkolnego i Akademickiego Związku Sportowego.

3. Do zakresu działania zespołów, o których mowa w ust. 1 należy:

1) ustalanie półrocznych harmonogramów wykorzystania szkolnych obiektów sportowych na danym terenie,
2) zapewnienie warunków do realizacji kalendarza imprez sportowych szkolnych i uczelnianych,
3) ustalanie szczegółowych warunków korzystania ze szkolnych obiektów sportowych z uwzględnieniem wytycznych, stanowiących załącznik do zarządzenia,
4) opiniowanie wysokości opłat (lub ekwiwalentu niepieniężnego) za odnajmowany obiekt sportowy.

4. Zespół przedstawia raz w roku na wspólnym posiedzeniu Kolegium Rektorskiego i Kierownictwa Kuratorium Oświaty i Wychowania informację o wykorzystaniu szkolnych obiektów sportowych.

5. Szkoły i inne placówki oświatowo-wychowawcze oraz szkoły wyższe uwzględniać będą w swoich budżetach środki finansowe niezbędne na pokrycie kosztów związanych z eksploatacją, będących w ich posiadaniu obiektów sportowych, stosownie do potrzeb wynikających z realizacji postanowień zarządzenia.

§ 3.

Traci moc zarządzenie Ministra Oświaty i Szkolnictwa Wyższego z dnia 16 lipca 1968 r. w sprawie udostępniania szkolnych urządzeń i przyrządów sportowych (Dz. Urz. Ministerstwa Oświaty i Szkolnictwa Wyższego Nr B-10, poz. 81).

§ 4.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 20 kwietenia 1976 r.

Minister Oświaty i Wychowania: *Jerzy Kuberski*

Minister Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki: wz. *Janusz Górski*

Minister Kultury i Sztuki: wz. *Władysław Loranc*

Minister Handlu Zagranicznego
i Gospodarki Morskiej: wz. *Henryk Pruchniewicz*

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: *Marian Śliwiński*

Przewodniczący Głównego Komitetu
Kultury Fizycznej i Turystyki: *B. Kapitan*

Załącznik do zarządzenia Ministrów; Oświaty i Wychowania, Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki, Kultury i Sztuki, Handlu Zagranicznego i Gospodarki Morskiej, Zdrowia i Opieki Społecznej oraz Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 6 kwietnia 1976 r. (poz. 14)

WYTYCZNE

w sprawie wykorzystania i udostępniania szkolnych obiektów sportowych.

1. Przez szkolny obiekt sportowy rozumie się salę gimnastyczną, halę sportową, pływalnię, stadion, boisko sportowe, lodowisko itp. wraz z ich stałym wyposażeniem w sprzęt i urządzenia sportowe.

2. Szkolne obiekty sportowe powinny być w pełni wykorzystane na organizowanie zajęć wychowania fizycznego, sportu, rekreacji i rehabilitacji dla młodzieży szkolnej i akademickiej w ciągu całego tygodnia, a mianowicie:

1) na terenach otwartych w godzinach od 7 do zmroku, jeżeli teren nie jest oświetlony,
2) na terenach otwartych oświetlonych oraz w pomieszczeniach krytych w godzinach od 7—22.

3. Niedopuszczalne jest urządzanie stałych scen teatralnych i estrad w salach gimnastycznych oraz inne zmienianie ich zasadniczego przeznaczenia. W uzasadnionych wypadkach sale gimnastyczne lub hale sportowe mogą być wykorzystane na zorganizowanie uroczystości lub imprezy dla młodzieży szkolnej lub akademickiej.

4. Warunki korzystania ze szkolnego obiektu sportowego powinien określać umieszczony na widocznym miejscu szczegółowy regulamin zatwierdzony przez dyrektora szkoły (kierownika placówki, rektora).

5. Zajęcia wychowania fizycznego, sportu, rekreacji i rehabilitacji organizowane na terenie szkolnych obiektów sportowych mogą być prowadzone wyłącznie pod opieką kwalifikowanych nauczycieli wf, trenerów, instruktorów sportu lub młodzieżowych organizatorów sportu, przy zachowaniu obowiązujących przepisów w zakresie bezpieczeństwa życia oraz zdrowia dzieci i młodzieży.

15

ZARZĄDZENIE Nr 24

PRZEWODNICZĄCEGO GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ I TURYSTYKI

z dnia 20 kwietnia 1976 r.

w sprawie opłat za transmisje telewizyjne z publicznych imprez w dziedzinie kultury fizycznej.

Na podstawie § 10 ust. 13 uchwały nr 271 Rady Ministrów z dnia 25 listopada 1974 r. w sprawie właściwości organów do ustalania cen oraz trybu postępowania przy ich ustalaniu (Monitor Polski z 1974 r. Nr 40, poz. 233 i z 1975 r. Nr 19, poz. 118) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Komitetowi do Spraw Radia i Telewizji „Polskie Radio i Telewizja" przysługuje prawo nieodpłatnego utrwalania, odtwarzania oraz transmitowania publicznych imprez w dziedzinie kultury fizycznej, z wyjątkiem:

1) bezpośrednich transmisji telewizyjnych,
2) odtwarzania całej publicznej imprezy sportowej w programie telewizyjnym w terminie wcześniejszym niż dwie godziny po jej zakończeniu.

§ 2.

1. Ustala się opłaty za bezpośrednie transmisje telewizyjne z publicznych imprez w dziedzinie kultury fizycznej, zwanych dalej „imprezami", w wysokości określonej załącznikiem do zarządzenia.

2. Wysokość opłaty określa się w umowie zawartej z organizatorem imprezy, uwzględniając jej poziom sportowy, stopień atrakcyjności i koszt zorganizowania, jak również czas transmisji oraz warunki przystosowania obiektu sportowego do potrzeb telewizyjnych.

§ 3.

Jeżeli impreza sportowa jest odtwarzana w programie telewizyjnym w terminie wcześniejszym niż dwie godziny od zakończenia imprezy, organizatorowi imprezy przysługuje opłata w wysokości 25% stawek określonych w załączniku do zarządzenia, o ile nie była ona bezpośrednio transmitowana.

§ 4.

W wyjątkowym wypadku organizator imprezy może za zgodą Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki, wyrażoną w porozumieniu z Ministrem Finansów, ustalić opłatę za transmisję telewizyjną w wysokości odbiegającej od stawek określonych w załączniku do zarządzenia.

§ 5.

Organizator imprezy powinien udzielać pomocy przedstawicielom radia i telewizji w przeprowadzaniu transmisji telewizyjnych.

§ 6.

Traci moc zarządzenie nr 78 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki oraz Przewodniczącego Komitetu do Spraw Radia i Telewizji „Polskie Radio i Telewizja" z dnia 26 października 1967 r. w sprawie wysokości opłat za bezpośrednie transmisje telewizyjne z publicznych imprez z dziedziny kultury fizycznej (Dz. Urz. GKKFiT Nr 7, poz. 35).

§ 7.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 maja 1976 r.

Przewodniczący Komitetu: *B. Kapitan*

Załącznik do zarządzenia nr 24 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 20 kwietnia 1976 r. (poz. 15).

Tabela opłat za bezpośrednie transmisje telewizyjne z publicznych imprez w dziedzinie kultury fizycznej.

1. Ustala się opłaty za bezpośrednie transmisje telewizyjne z publicznych imprez sportowych w następujących wysokościach:

w tys. zł

Lp.	Rodzaj imprezy	Dyscyplina sportowa: Piłka nożna – eliminacje i ćwierćfinały	Piłka nożna – półfinały i finały	Boks, hokej na lodzie, lekka atletyka, narciarstwo, żużel	Łyżwiarstwo figurowe, kolarstwo, koszykówka, siatkówka, piłka ręczna	Gimnastyka sportowa i artystyczna, pływanie, szermierka	Pozostałe
1	2	3		4	5	6	7
1	Mecze międzypaństwowe będące eliminacjami do mistrzostw Europy, świata i igrzysk olimpijskich	150—300	200—350	100—200	40—120	15—50	10—30
2	Mecze międzypaństwowe towarzyskie oraz zawody międzynarodowe	100—200		80—200	40—100	12—30	7—20
3	Mistrzostwa Polski indywidualne oraz drużynowe w obsadzie międzynarodowej lub krajowej, rozgrywki pierwszej ligi	60—100		50—120	25—90	5—20	6—10
4	Pozostałe	30—60		25—50	20—40	5—7	5

2. Opłaty za bezpośrednie transmisje telewizyjne imprez w dziedzinie kultury fizycznej nie określonych w ust. 1 ustala się w wysokości 5—15 tys. zł.

16

ZARZĄDZENIE Nr 27
PRZEWODNICZĄCEGO GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ I TURYSTYKI

z dnia 8 czerwca 1976 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie trybu uzyskiwania zawodowego tytułu trenera oraz stopnia instruktora w dziedzinie kultury fizycznej.

Na podstawie § 1 ust. 1 pkt 10 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 sierpnia 1960 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki oraz form nadzoru w zakresie kultury fizycznej i turystyki nad instytucjami i organizacjami (Dz. U. z 1960 r. Nr 38, poz. 224 i 1973 r. Nr 51, poz. 287) zarządza się, co następuje:

§ 1.

W zarządzeniu nr 24 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 20 marca 1975 r. w sprawie trybu uzyskiwania zawodowego tytułu trenera oraz stopnia instruktora w dziedzinie kultury fizycznej (Dz. Urz. GKKFiT Nr 3, poz. 12) załącznik nr 3 otrzymuje brzmienie, stanowiące załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 2.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

Przewodniczący Komitetu: *B. Kapitan*

Załącznik do zarządzenia (poz. 16)

Załącznik nr 3 do zarządzenia nr 24 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 20 marca 1975 r. (poz. 12).

....
(nazwa instancji stowarzyszenia — miejscowość)

Książka pracy trenera (instruktora)

Nr ..../ 19........ r.

Ob. ....
(nazwisko i imię)

Urodzony(a) ....
(dzień, miesiąc, rok)

Rejestracja

Zgłoszony(a) do centralnej kartoteki:

dnia .... 19........ r.

Instancja wojewódzka organizacji, pieczęć podłużna	Data rejestracji	Data skreślenia	Podpis pieczęć

Posiadane tytuły zawodowe:

1. Instruktor ....

   Data uzyskania .... 19........ r. Nr. leg. ....

   m.p. ....
   (podpis)

2. Trener II klasy w ....

   Data uzyskania .... 19........ r. Nr dyplomu ....

   m.p. ....
   (podpis)

Awanse:

1. Do I klasy trenerskiej decyzją nr .... z dnia ....

   podjętą przez ....

   m.p. ....
   (podpis prezesa WFS)

2. Do klasy mistrzowskiej decyzją nr .... Przewodniczącego GKKFiT z dnia ....

   m.p. ....
   (podpis)

Przebieg pracy zawodowej:

Czas trwania od—do	Nazwa zakładu pracy, miejscowość	Funkcja	Podpis, pieczęć

Udział w kursach doskonalenia zawodowego:

Termin i miejsce kursu	Nazwa kursu	Wynik, ocena	Podpis, pieczęć

Odznaczenia i nagrody w zakresie kultury fizycznej i sportu:

Rodzaj odznaczenia, nagrody	Władza nadająca odznaczenie, nagrodę	Nr legitymacji odznaczenia	Data nadania, podpis, pieczęć

Upomnienia, nagany, kary:

Upomnienie, nagana, kara	Kto udzielił	Okres kary	Podpis, pieczęć

Inne adnotacje: ....

....

....

17

ZARZĄDZENIE Nr 28

PRZEWODNICZĄCEGO GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ I TURYSTYKI

z dnia 8 czerwca 1976 r.

w sprawie zasad wykonywania odpisów zużycia przedmiotów nietrwałych oraz ewidencji tych przedmiotów w przedsiębiorstwach podporządkowanych Głównemu Komitetowi Kultury Fizycznej i Turystyki oraz podlegających jego nadzorowi.

Na podstawie § 4 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 sierpnia 1960 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki oraz form nadzoru w zakresie kultury fizycznej i turystyki nad instytucjami i organizacjami (Dz. U. Nr 38, poz. 224 i z 1973 r. Nr 51, poz. 287) oraz § 121 ust. 2 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 23 listopada 1972 r. w sprawie ogólnych zasad rachunkowości jednostek gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr 56, poz. 300) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Przepisy zarządzenia dotyczą:

1) zjednoczeń i przedsiębiorstw rozliczających się z budżetem centralnym,
2) przedsiębiorstw rozliczających się z budżetem terenowym, a nadzorowanych przez Główny Komitet Kultury Fizycznej i Turystyki,
3) wyodrębnionej działalności gospodarczej organizacji społecznych nadzorowanych przez Główny Komitet Kultury Fizycznej i Turystyki, zwanej dalej przedsiębiorstwami.

§ 2.

Ustala się zasady odpisów zużycia przedmiotów nietrwałych oraz zasady ewidencji tych przedmiotów, które określa instrukcja stanowiąca załącznik do zarządzenia.

§ 3.

1. Zobowiązuje się kierowników jednostek wymienionych w § 1 do wprowadzenia zasad ewidencji przedmiotów nietrwałych i odpisów ich zużycia zgodnie z zarządzeniem według stanu na dzień 1 stycznia 1977 r.

2. Kierownik jednostki może na wniosek głównego księgowego wprowadzić w życie przepisy zarządzenia od dnia 1 stycznia 1976 r.

§ 4.

Traci moc zarządzenie nr 74 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 1 grudnia 1970 r. w sprawie zasad ewidencji przedmiotów w przedsiębiorstwach podległych Głównemu Komitetowi Kultury Fitycznej i Turystyki oraz podlegających jego nadzorowi.

§ 5.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

Przewodniczący Komitetu: *B. Kapitan*

Załącznik do zarządzenia nr 28 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 8 czerwca 1976 r. (poz. 17).

INSTRUKCJA

w sprawie zasad wykonywania odpisów zużycia przedmiotów nietrwałych oraz zasad ewidencji tych przedmiotów.

§ 1.

1. Do przedmiotów nietrwałych zalicza się rzeczowe składniki majątku obrotowego przedsiębiorstwa, stopniowo zużywające się na skutek ich użytkowania, a nie zaliczone do środków trwałych.

Przedmioty nietrwałe w przedsiębiorstwach resortu kultury fizycznej i turystyki należy przedzielić w zależności od sposobu odpisywania w koszty ich zużycia na następujące grupy:

1) do grupy pierwszej zaliczane są przedmioty o wartości do 500 zł oraz bez względu na wartość jednostkową lub koszty wytworzenia:
   a) odzież robocza i ochronna, sprzęt ochrony osobistej oraz umundurowanie,
   b) książki i czasopisma stanowiące wyposażenie bibliotek fachowych,
   c) narzędzia wydawane do zorganizowanych narzędziowni lub pracownikom do ich indywidualnego użytkowania, objęte książeczkami narzędziowymi lub podobną kontrolą,
   d) bielizna pościelowa i stołowa w zakładach hotelowych i gastronomicznych,
2) do grupy drugiej zalicza się przedmioty o wartości powyżej 500 zł, z wyłączeniem przedmiotów wymienionych w pkt 1 oraz bez względu na wartość jednostkową:
   a) meble stanowiące wyposażenie biur, zakładów hotelowych i gastronomicznych, zakładów produkcyjno-usługowych, stołówek, obiektów socjalnych i kulturalnych itp.,
   b) narzędzia przedstawiające większą wartość i wymagające większego zabezpieczenia, które nie mogą być użytkowane przez ogół pracowników — zaliczane do narzędzi specjalnych, np. wiertarki elektryczne, komplety narzędzi itp.,
   c) przyrządy specjalne stosowane do produkcji powtarzalnej, np. formy wtryskowe, wykrojniki itp.,
   d) reklamy neonowe,
   e) zastawy korpusowe, kryształy, obrazy, rzeźby, inne dzieła sztuki itp.

2. Z grupy pierwszej przedmiotów nietrwałych mogą być wyłączone i objęte ewidencją jako materiały oraz spisane w koszty w 100% w momencie wydania do użytkowania, składniki majątkowe o wartości jednostkowej nie przekraczającej 500 zł, jeżeli:

1) użytkowane są w nieznacznych ilościach,
2) użytkowane są jako stały element określonego urządzenia,
3) stanowiące integralne wyposażenie stanowiska pracy, np. typowe narzędzia rzemieślnicze,
4) objęte są w toku użytkowania należytą kontrolą przez zastosowanie innych metod niż ewidencja ilościowa i ilościowo-wartościowa, np. limitowanie pobrań, lub dla których ustalono wskaźniki zużycia.

3. Wyłączenie z przedmiotów nietrwałych, wymienionych w ust. 2 składników majątkowych nie może spowodować wzrostu kosztów przedsiębiorstwa na skutek braku bieżącej kontroli ich użytkowania.

§ 2.

1. Wartość początkowa przedmiotów nietrwałych grupy pierwszej (§ 1 ust. 1 pkt 1) jest odnoszona w koszty według zasad określonych w § 100 ust. 2 pkt 4 zarządzenia Ministra Finansów, tj. w 100% w momencie wydania do użytkowania.

2. Przedmioty nietrwałe zaliczane do grupy drugiej (§ 1 ust. 1 pkt 2) należy odpisywać w koszty według zasad określonych w § 100 ust. 2 pkt 2, 3, 4 i 5 zarządzenia Ministra Finansów, tj.:

1) sukcesywnie części wartości początkowej przedmiotów w kolejnych okresach sprawozdawczych przez okres nie dłuższy od 2 lat, a w przypadkach uzasadnionych możliwością długotrwałego ich eksploatowania przez okres 4 lat, proporcjonalnie do ilości produktów, jakie mogą być za pomocą tych przedmiotów wytworzone; metodę tę należy stosować przy ustalaniu zużycia narzędzi i przyrządów specjalnych w zakładach produkcyjnych,
2) w równych ratach części wartości początkowej przedmiotów lub ich jednorodnych grup w kolejnych okresach przewidywanego czasu ich użytkowania, jednak przez okres nie dłuższy od 8 lat; metodę tę należy stosować do przedmiotów o wartości jednostkowej powyżej 3.000 zł oraz długotrwałym okresie użytkowania określonym odpowiednimi normami,
3) w równych ratach wartości początkowej przedmiotów nietrwałych stanowiących tak zwane pierwsze wyposażenie w nowo powstałych zakładach zakupione ze środków inwestycyjnych, z wyjątkiem przedmiotów wymienionych w pkt 1 i 2, za pośrednictwem konta rozliczeń międzyokresowych, przez okres nie dłuższy od 5 lat,
4) w pełnej wartości początkowej przedmiotów nietrwałych; pod datą oddania przedmiotu do użytkowania, z jednoczesnym obciążeniem kont kosztów; metodę tę należy stosować do wszystkich pozostałych przedmiotów nietrwałych nie wymienionych w pkt 1—3 oraz stanowiących wyposażenie działalności socjalnej.

3. Skutki zmian, wywołanych ograniczeniem przedmiotowego zakresu przedmiotów nietrwałych jak też zmian zasad ich umarzania w stosunku do aktualnych rozwiązań mogą być — po ujęciu ich na koncie rozliczeń międzyokresowych — odniesione w koszty działalności w ciągu 3 lat w równych ratach za lata 1977—1979.

4. Przyjętej zasady odpisywania zużycia przedmiotów nietrwałych nie można zmieniać w ciągu roku.

5. Odpisy z tytułu zużycia przedmiotów nietrwałych o okresie użytkowania 8 lat oblicza się w następujący sposób:

1) za podstawę obliczenia rocznego zużycia przyjmuje się saldo wartości początkowej tych przedmiotów na dzień 31 grudnia danego roku — obliczając od tej kwoty 12,5% zużycia za dany rok,
2) kwota rocznego odpisu zużycia przedmiotów nietrwałych powinna się równać odpisowi wykonanemu zgodnie z pkt 1, powiększonemu o odpisy z tytułu zużycia zlikwidowanych przedmiotów nietrwałych tej grupy,
3) dla prawidłowej kalkulacji kosztów z tytułu odpisów zużycia przedmiotów nietrwałych należy dokonywać odpisów co miesiąc w wysokości 1%, wyrównanie odpisu do 12,5% powinno być wykonane według stanu na dzień 31 grudnia każdego roku.

§ 3.

1. We wszystkich przedsiębiorstwach należy opracować na podstawie „Systematycznego Wykazu Wyrobów" GUS indeksy następujących przedmiotów:
1) o wartości do 500 zł, które zostają zaliczone do materiałów,
2) zaliczonych do grupy pierwszej,
3) zaliczanych do grupy drugiej,

2. Indeksy przedmiotów powinny zawierać co najmniej:
1) symbol indeksu,
2) nazwę przedmiotu,
3) jednostkę miary,
4) cenę ewidencyjną.

3. Indeksy nie mogą być zmieniane w ciągu roku, natomiast powinny być bieżąco uzupełniane w przypadku wydania do użytkowania przedmiotów, których w momencie opracowywania indeksu nie było w użytkowaniu.

4. Indeksy podlegają zatwierdzeniu przez kierownika jednostki.

§ 4.

1. Składniki majątkowe, zaliczone do przedmiotów nietrwałych, bez względu na cenę, sposób umarzania należy objąć ewidencją na kontach 351 i 361, tj. ewidencją ilościowo-wartościową.

2. Ewidencję ilościową należy prowadzić w zależności od rodzaju przedmiotów w następujących urządzeniach:
1) w książeczkach wyposażenia osobistego lub książeczkach narzędziowych (odzież i przedmioty wydawane pracownikom do osobistego użytkowania),
2) kartach analitycznych lub księgach inwentarzowych — dla pozostałych przedmiotów.

3. Ewidencja ilościowa prowadzona jest poza księgowością i powinna obejmować co najmniej dane o stanie przedmiotów nietrwałych i jego zmianach w układzie według osób materialnie odpowiedzialnych i rodzajów przedmiotow.

4. Ewidencja ilościowo-wartościowa, prowadzona jest w księgowości lub innej komórce organizacyjnej przedsiębiorstwa według osób materialnie odpowiedzialnych oraz rodzajów przedmiotów nietrwałych.

5. Ewidencja syntetyczna wartościowa prowadzona jest w księgowości finansowej, zgodnie z obowiązującym planem kont.

6. Ewidencja ilościowo-wartościowa powinna obejmować informacje o stanie przedmiotów nietrwałych przekazanych do użytkowania, zmianach tego stanu i o wartości początkowej, a w razie potrzeby także o wysokości odpisów z tytułu umorzenia początkowej wartości przedmiotów.

7. Ewidencja ilościowa powinna być uzgadniana z ewidencją ilościowo-wartościową w odniesieniu do zapisów ilościowych, natomiast ewidencja ilościowo-wartościowa z ewidencją syntetyczną wartościową. Uzgodnień należy dokonywać co najmniej raz na kwartał, a na okoliczność uzgodnienia sporządza się protokół.

§ 5.

1. W ewidencji przedmiotów nietrwałych w użytkowaniu należy stosować stałe ceny ewidencyjne, ustalone na poziomie aktualnych cen zakupu.

2. Różnicę między stałą ceną ewidencyjną przedmiotów a ich rzeczywistą wartością początkową traktuje się jako odchylenia od cen ewidencyjnych w momencie zakupu przedmiotów i ich przyjęcia do magazynu.

Odchylenia od cen ewidencyjnych rozlicza się w ciężar lub uznanie kosztów w miarę przekazywania przedmiotów do użytkowania.

§ 6.

1. Wprowadzenie przedmiotów nietrwałych do ewidencji następuje na podstawie dowodów „Rw-PNU" lub innych dowodów.

2. Wyksięgowanie przedmiotów nietrwałych z ewidencji następuje na podstawie protokołów likwidacji i dowodów „Ln".

3. Dokumenty (dowody księgowe) dotyczące obrotu przedmiotów nietrwałych należy sporządzać w momencie faktycznego ruchu tych przedmiotów (przyjęcie, przesunięcie, likwidacja itp.) i bieżąco przekazywać zainteresowanym komórkom organizacyjnym przedsiębiorstwa.

4. Kontrolę prawidłowości udokumentowania, ewidencji i użytkowania przedmiotów nietrwałych w ciągu roku powinna przeprowadzać wyznaczona przez dyrektora przedsiębiorstwa komórka organizacyjna lub komisja.

18

ZARZĄDZENIE Nr 30

PRZEWODNICZĄCEGO GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ I TURYSTYKI

z dnia 29 czerwca 1976 r.

w sprawie zasad wynagradzania pracowników Centralnego Funduszu Turystyki i Wypoczynku oraz terenowych funduszów turystyki i wypoczynku.

Na podstawie § 1 ust. 1 pkt 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 sierpnia 1960 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki oraz form nadzoru w zakresie kultury fizycznej i turystyki nad instytucjami i organizacjami (Dz. U. z 1960 r. Nr 38, poz. 224 i z 1973 r. Nr 51, poz. 287) zarządza się, co następuje:

§ 1.

1. Zarządzenie określa zasady wynagradzania pracowników Centralnego Funduszu Turystyki i Wypoczynku oraz wojewódzkich funduszów turystyki i wypoczynku, zwanych dalej „funduszami".
2. Przepisów zarządzenia nie stosuje się do kierowców i innych pracowników transportu samochodowego, z wyjątkiem przepisów § 6—9 oraz § 12 i 13.

§ 2.

1. Ustala się:
1) tabelę stanowisk, kwalifikacji i stawek wynagrodzenia, stanowiącą załącznik nr 1 do zarządzenia,
2) tabelę grup wynagrodzenia zasadniczego i stawek dodatku specjalnego, stanowiącą załącznik nr 2 do zarządzenia.

2. W okresie do dnia 31 grudnia 1976 r. pracownikowi może być przyznane wynagrodzenie zasadnicze i dodatek specjalny odpowiednio według grupy lub stawki niższej od najniższej ustalonej w tabeli dla danego stanowiska albo według pośrednich kwot miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego i dodatku specjalnego, z tym, że łączne wynagrodzenie nie może być niższe od otrzymywanego dotychczas wynagrodzenia netto.

3. Przewodniczący Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki, w uzgodnieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych, może uzupełniać tabelę nowymi stanowiskami i określać dla tych stanowisk kwalifikacje oraz wysokość wynagrodzenia zasadniczego i dodatku specjalnego w ramach grup wynagrodzenia zasadniczego i stawek dodatku specjalnego ustalonych w tabeli, stanowiącej załącznik nr 2 do zarządzenia.

4. Dyrektor i kierownik funduszu może w uzasadnionych wypadkach skrócić dla pracownika o szczególnie wysokich kwalifikacjach ustalony w tabeli okres pracy zawodowej, nie więcej jednak niż o 1/4 tego okresu.

§ 3.

Stanowiska oznaczone w tabeli stanowisk znakiem „N" są stanowiskami kierowniczymi i samodzielnymi w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 września 1974 r. w sprawie zasad i trybu określania kierowniczych i innych samodzielnych stanowisk pracy dla celów związanych z uprawnieniem do oddzielnego wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych oraz do ustalenia czasu trwania okresu próbnego (Dz. U. Nr 37, poz. 215).

§ 4.

1. Za podstawę ustalania stawki godzinowej wynagrodzenia przyjmuje się:
1) dla pracowników, których obowiązuje 42-godzinny tygodniowy wymiar czasu pracy — 1/175 część wynagrodzenia zasadniczego i dodatku specjalnego,
2) dla pracowników, których obowiązuje 46-godzinny tygodniowy wymiar czasu pracy — 1/200 część wynagrodzenia zasadniczego.

2. Pracownikom wymienionym w ust. 1 pkt 1 za ósmą godzinę pracy wypłaca się wynagrodzenie obliczone według zasad ustalonych w ust. 1 pkt 1 bez dodatków za godziny nadliczbowe.

3. Dodatki z tytułu pracy w godzinach nadliczbowych, oblicza się od wynagrodzenia zasadniczego.

§ 5.

1. Za czas pracy w porze nocnej pracownikom, z wyjątkiem pracowników na stanowiskach kierowniczych i innych samodzielnych, przysługuje dodatek nocny w wysokości 15% godzinowej stawki wynagrodzenia zasadniczego.

2. Dodatek, o którym mowa w ust. 1, przysługuje jednak tym pracownikom zatrudnionym na stanowiskach kierowniczych i innych samodzielnych, dla których praca w porze nocnej wynika z harmonogramu.

§ 6.

1. Za nieprzerwany okres zatrudnienia w funduszach oraz innych jednostkach organizacyjnych resortu kultury fizycznej i turystyki przysługuje pracownikowi dodatek za wysługę lat w wysokości:

1) po 5 latach pracy — 5% miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego,
2) po 10 latach pracy — 10% miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego,
3) po 15 latach pracy — 15% miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego,

2. Dodatek za wysługę lat nie przysługuje za miesiąc, w którym pracownik opuścił bez usprawiedliwienia co najmniej jeden dzień pracy.

3. Dodatek za wysługę lat przysługuje pracownikom, którzy są zatrudnieni co najmniej w połowie wymiaru czasu pracy.

4. Dodatek za wysługę lat wypłacany jest w terminie wypłaty wynagrodzenia:
1) począwszy od pierwszego dnia miesiąca kalendarzowego następującego po miesiącu, w którym pracownik nabył prawo do dodatku lub prawo do wyższej stawki dodatku, jeżeli nabycie prawa nastąpiło w ciągu miesiąca,
2) za dany miesiąc, jeżeli nabycie prawa do dodatku lub prawa do wyższej stawki dodatku nastąpiło pierwszego dnia miesiąca.

5. Urlop bezpłatny udzielony pracownikowi nie stanowi przerwy w ciągłości pracy w rozumieniu ust. 1. z tym że okresu trwania urlopu bezpłatnego nie zalicza się do okresu pracy uzasadniającego prawo do dodatku za wysługę lat.

§ 7.

1. Pracownikom funduszów zalicza się do okresu zatrudnienia uprawniającego do dodatku za wysługę lat poprzednie okresy zatrudnienia w jednostkach, o których mowa w § 6 ust. 1, jeżeli rozwiązanie umowy o pracę nastąpiło na skutek:
1) przeniesienia służbowego pracownika do innego zakładu pracy lub przejścia pracownika do innego zakładu pracy na mocy porozumienia między zakładami pracy,
2) likwidacji jednostki organizacyjnej lub zmniejszenia stanu zatrudnienia,
3) choroby pracownika,
4) konieczności zapewnienia przez pracownika osobistej opieki członkom najbliższej rodziny (małżonkowi, dzieciom, rodzicom lub innym osobom znajdującym się na utrzymaniu pracownika lub jego współmałżonka) z powodu obłożnej choroby lub nieszczęśliwego wypadku,
5) konieczności zapewnienia przez pracownika opieki nad dzieckiem do 4 lat,
6) konieczności ukończenia studiów lub odbycia praktyki,
7) przeniesienia służbowego współmałżonka do innej miejscowości,
8) konieczności zmiany miejsca zamieszkania ze względów zdrowotnych, stwierdzonej orzeczeniem komisji lekarskiej.

2. Okresy, o których mowa w ust. 1, zalicza się do ciągłości pracy, jeżeli pracownik bezpośrednio — nie później jak w ciągu miesiąca po ustaniu przyczyny, która przerwę spowodowała — zgłosi się do pracy w funduszu i zostanie do pracy przyjęty oraz jeżeli przerwa w pracy nie trwała dłużej niż poprzedni okres zatrudnienia i nie była dłuższa od 3 lat, a w wypadku wymienionym w ust. 1, pkt 5 — od lat 4.

3. W wypadkach określonych w ust. 1 prawo do wypłaty dodatku liczy się od pierwszego dnia miesiąca następującego po dniu powrotu do pracy, a jeżeli powrót nastąpił w pierwszym dniu miesiąca od dnia powrotu do pracy.

§ 8.

1. Dyrektor (kierownik) funduszu, na podstawie wytycznych Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki, może zaliczyć do ciągłości pracy uzasadniającej prawo do dodatku za wysługę lat okresy zatrudnienia mimo przerw dłuższych niż określone w § 7 oraz okresy zatrudnienia w innych zakładach pracy, jeżeli przejście pracownika do pracy w funduszu podyktowane było istotnym i ważnym interesem służby. Zaliczenie następuje z urzędu lub na wniosek pracownika odpowiednio udokumentowany.

2. W wypadku zaliczenia okresów zatrudnienia, o których mowa w ust. 1, prawo do dodatku przysługuje od pierwszego dnia miesiąca kalendarzowego następującego po dniu wydania decyzji.

§ 9.

Przepisy zarządzenia nie naruszają mocy przepisów szczególnych przewidujących zaliczenie do ciągłości pracy w zakresie wszelkich uprawnień wynikających z ciągłości pracy okresów innych niż wymienione w § 7 i 8.

§ 10.

1. Pracownik może być przeszeregowany w ramach wynagrodzenia przewidzianego dla danego stanowiska w okresach nie krótszych niż jeden rok i o jedną grupę wynagrodzenia zasadniczego, bądź o jedną stawkę dodatku specjalnego, w terminach przeszeregowania to jest 1 stycznia i 22 lipca z mocą od 1 sierpnia.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy awansowania pracownika na stanowisko kierownicze lub hierarchicznie wyższe od zajmowanego, rozszerzenia zakresu powierzonych pracownikowi czynności lub podwyższenia kwalifikacji zawodowych oraz ustalenia wynagrodzenia po okresie próbnym, wstępnym bądź po ukończeniu wstępnego stażu pracy.

3. Pracownicy, którzy w dniu wejścia w życie zarządzenia nie posiadają wymaganych kwalifikacji w zakresie wykształcenia, mogą być przeszeregowani tylko w ramach zajmowanego stanowiska. Pracownicy ci nie mogą być awansowani na stanowiska wyższe.

§ 11.

Wynagrodzenie za każdą efektywną godzinę pracy pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy ustala się w wysokości proporcjonalnej do wynagrodzenia określonego na danym stanowisku za pracę w pełnym wymiarze czasu pracy z zastrzeżeniem przepisu § 6 ust. 3.

§ 12.

Ustala się fundusz nagród w wysokości 1% planowanego na dany rok osobowego funduszu płac.

§ 13.

1. Za długoletnią pracę przysługują pracownikom nagrody jubileuszowe w wysokości:
1) za 25 lat pracy — 75% miesięcznego wynagrodzenia,
2) za 30 lat pracy — 150% miesięcznego wynagrodzenia,
3) za 35 lat pracy — 200% miesięcznego wynagrodzenia.

2. Zasady zaliczania okresów pracy do okresu uzasadniającego prawo do nagrody jubileuszowej określa załącznik nr 3 do zarządzenia.

§ 14.

Wynagrodzenie pracowników określone w zarządzeniu wolne jest od podatku od wynagrodzeń i potrąceń na składkę emerytalną, z tym że dodatek specjalny wolny jest również od podatku wyrównawczego.

§ 15.

Do pracowników zatrudnionych na stanowiskach określonych w tabeli stanowisk nie stosuje się przepisów § 2, 3, 4, 5 i 8 uchwały nr 400 Rady Ministrów z dnia 10 grudnia 1963 r. w sprawie zasad wynagradzania radców prawnych i referentów prawnych zatrudnionych w przedsiębiorstwach państwowych, zjednoczeniach oraz bankach państwowych (Monitor Polski Nr 94, poz. 438).

§ 16.

Traci moc:

1) zarządzenie nr 34 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 24 lipca 1973 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników Centralnego Funduszu Turystykii Wypoczynku (wraz z późniejszymi zmianami),
2) zarządzenie nr 11 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 5 lutego 1974 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w terenowych funduszach turystyki i wypoczynku.

§ 17.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania z mocą od 1 marca 1976 r.

Przewodniczący Komitetu: *B. Kapitan*

Załącznik nr 1 do zarządzenia nr 30 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 29 czerwca 1976 r. (poz. 18).

TABELA

stanowisk, kwalifikacji, grup wynagrodzenia zasadniczego i stawek dodatku specjalnego

Lp.	Nazwa stanowiska	Kwalifikacje w zakresie wykształcenia	Kwalifikacje w zakresie stażu pracy	Grupa wynagrodzenia zasadniczego	Stawka dodatku specjalnego	„N" stanowisko kierownicze lub samodzielne
1	2	3	4	5	6	7
1	Dyrektor Centralnego Funduszu Turystyki i Wypoczynku	wyższe	9	15—19	11—18	N
2	Główny Księgowy Centralnego Funduszu Turystyki i Wypoczynku	wyższe	7	12—16	9—15	N
3	Kierownik działu[1]) Główny specjalista[2]) Kierownik wojewódzkiego funduszu	wyższe	7	12—16	9—15	N
4	Zastępca kierownika działu[1]) Główny księgowy w wojewódzkim funduszu turystyki i wypoczynku	wyższe	7	12—15	7—15	N
5	Starszy specjalista	wyższe	7	12—15	7—13	N
6	Radca prawny	wyższe	5	10—13	6—13	N
7	Starszy inspektor ekonomiczny, techniczny, kierujący zespołem pracowników[1]), starszy rewident	wyższe średnie	5 10	10—13	4—13	—
8	Starszy księgowy, inspektor, rewident	wyższe średnie	1 4	6—10	2—10	—
9	Księgowy, starszy referent	wyższe średnie	po zakończeniu wstępnego stażu pracy	6—10	1—7	—
10	Referent	średnie zawodowe średnie ogólne[2])	po ukończeniu wstępnego stażu pracy	3—7	1—5	—
11	Starsza maszynistka poza halą maszyn	umiejętność pisania na maszynie z szybkością 300 uderzeń na minutę stwierdzona egzaminem		4—9	1—4	—
12	Maszynistka poza halą maszyn	umiejętność pisania na maszynie z szybkością 230 uderzeń na minutę stwierdzona egzaminem		2—6	1—4	—
13	Stażysta z wykształceniem: — wyższym — średnim			 4—8 1—4		 — —
14	Starszy woźny			2—8		—
15	Woźny			1—5		—
16	Sprzątaczka, goniec			1—3		—

[1]) Stanowiska kierownika działu, zastępcy kierownika działu, głównego specjalisty, starszego inspektora kierującego zespołem pracowników mogą występować tylko w Centralnym Funduszu Turystyki i Wypoczynku.

[2]) Pracownikowi zatrudnionemu na okres wstępny — po ukończeniu liceum ogólnokształcącego — nie może być przyznana w okresie tego zatrudnienia, jak również w okresie próbnym, poprzedzającym okres wstępny, grupa wynagrodzenia zasadniczego wyższa od grupy 4.

Załącznik nr 2 do zarządzenia nr 30 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 29 czerwca 1976 r. (poz. 18).

TABELA

grup wynagrodzenia zasadniczego i stawek dodatku specjalnego

Grupa wynagrodzenia zasadniczego	Miesięczna kwota w zł	Stawka dodatku specjalnego	Miesięczna kwota w zł
1	1.500	1	200
2	1.600	2	300
3	1.700	3	400
4	1.800	4	600
5	2.000	5	800
6	2.200	6	1.000
7	2.400	7	1.200
8	2.600	8	1.400
9	2.800	9	1.600
10	3.100	10	1.900
11	3.500	11	2.200
12	3.900	12	2.600
13	4.200	13	3.000
14	4.400	14	3.500
15	4.600	15	4.000
16	5.000	16	4.500
17	5.200	17	5.000
18	5.600	18	5.500
19	6.000		

Załącznik nr 3 do zarządzenia nr 30 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 29 czerwca 1976 r. (poz. 18).

Zasady zaliczania okresów pracy do okresu uzasadniającego prawo do nagród jubileuszowych

1. Do okresu pracy wymaganego do uzyskania nagrody jubileuszowej zalicza się okresy zatrudnienia w funduszach i innych jednostkach organizacyjnych resortu kultury fizycznej i turystyki oraz instytucjach bankowych, oszczędnościowych i kredytowych.

2. Za okresy uzasadniające prawo do nagród jubileuszowych uważa się okresy pracy po dniu 22 lipca 1944 r.:
1) w funduszach i innych jednostkach organizacyjnych resortu kultury fizycznej i turystyki,
2) w instytucjach bankowych, oszczędnościowych i kredytowych,
3) w państwowych jednostkach organizacyjnych innych niż wymienione w pkt 1—2 oraz w innych jednostkach gospodarki uspołecznionej.

3. Do okresów, o których mowa w ust. 1, zalicza się również okresy pracy przed dniem wyzwolenia w jednostkach byłego resortu skarbu.

4. Okresy pracy, o których mowa w ust. 2 uważa się za okresy uzasadniające prawo do nagród jubileuszowych pod warunkiem, że przerwy w zatrudnieniu nie przekraczały 3 miesięcy chyba, że przepisy szczególne stanowią inaczej.

5. Okresów pracy, o których mowa w ust. 2 nie zalicza się do okresów pracy uzasadniających prawo do nagród jubileuszowych, jeżeli rozwiązanie umowy o pracę nastąpiło z winy pracownika.

6. Ponadto do okresu uzasadniającego prawo do nagrody jubileuszowej zalicza się następujące okresy przerw w pracy:
1) z okresu przed drugą wojną światową:
a) służbę w Wojsku Polskim po dniu 1 listopada 1918 r.,
b) służbę w oddziałach powstańczych w powstaniach śląskich w latach 1919—1921 i w powstaniu wielkopolskim 1918—1919,
c) służbę w oddziałach ludowych w czasie wojny domowej w Hiszpanii,
d) pobyt w więzieniach i obozach koncentracyjnych za działalność rewolucyjną,
e) przerwy w pracy wynikłe z prześladowania za działalność w obronie interesów klasy robotniczej.
2) z okresu drugiej wojny światowej:
a) służbę w Wojsku Polskim,
b) służbę w polskich formacjach wojskowych w ZSRR po dniu 13 maja 1943 r.,
c) służbę w oddziałach, które prowadziły walkę z hitlerowskim okupantem,
d) służbę w polskich formacjach wojskowych na Zachodzie w czasie od dnia 1 września 1939 r. do dnia 13 lutego 1946 r. oraz w armiach sojuszniczych,
e) służbę pełnioną w armii ZSRR,
f) pobyt w niewoli oraz w wojskowych obozach, internowanych osób pełniących służbę w formacjach określonych pod lit. a—e,
g) przerwy wynikłe z represji stosowanych przez hitlerowskiego okupanta, a mianowicie: pobyt w więzieniach z przyczyn ideowych, pobyt w obozach koncentracyjnych i obozach pracy, przymusowe wywiezienie na roboty.
3) z okresu po drugiej wojnie światowej:
a) służbę wojskową w Ludowym Wojsku Polskim na zasadach określonych w ustawie z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 44, poz. 220),
b) służbę publiczną z wyboru lub na skutek zarządzenia władz, zgodnie z postanowieniem § 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 września 1974 r. w sprawie zasad udzielania bezpłatnych urlopów pracownikom powołanym do pełnienia

z wyboru funkcji w organizacjach społecznych (Dz. U. Nr 37, poz. 218),

c) naukę w szkołach, do których pracownik został skierowany przez zakład pracy lub jednostkę nadrzędną,

d) okres niezdolności do pracy uprawniający do rent i zasiłków,

e) okresy przerw w pracy wynikłe z niezgodnego z prawem rozwiązania stosunku pracy lub pozbawienia wolności, gdy następnie pracownik uzyskał w przepisanym trybie pełną rehabilitację,

f) okres urlopu bezpłatnego przysługującego na podstawie przepisów w sprawie bezpłatnych urlopów dla matek pracujących opiekujących się małymi dziećmi, a odbytego w okresie od 8 czerwca 1968 r. do 27 stycznia 1972 r.

7. Zaliczenie przerw w zatrudnieniu, o których mowa w ust. 6 pkt 3, lit. b—f, do okresu uzasadniającego prawo do nagród jubileuszowych następuje pod warunkiem podjęcia pracy przez pracownika w ciągu trzech miesięcy od ustania przyczyny, która tę przerwę spowodowała, a w wypadku późniejszego podjęcia pracy — jeżeli nastąpiło ono z przyczyn niezależnych od pracownika.

8. Przez wynagrodzenie miesięczne rozumie się łączne wynagrodzenie pobierane przez pracownika w miesiącu wypłaty gratyfikacji jubileuszowej, obliczone jak za urlop wypoczynkowy.

9. Nagrody jubileuszowe powinny być wręczane pracownikom łącznie z pisemnym podziękowaniem za dotychczasową pracę.

10. Wypłata nagrody powinna następować:

1) w lipcu — tym pracownikom, którym w I półroczu upłynął okres nieprzerwanej pracy,

2) w grudniu — tym pracownikom, którym okres nieprzerwanej pracy upływa w II półroczu.

11. Pracownikom przechodzącym na zaopatrzenie emerytalne, którym w danym roku kalendarzowym upływa okres uzasadniający prawo do nagrody jubileuszowej, należy wypłacić nagrody jubileuszowe w dniu rozwiązania z nimi umowy o pracę.

12. Pracownikom odchodzącym z pracy z innych przyczyn, niż wymienione w ust. 10, wypłaca się nagrodę jubileuszową w dniu rozwiązania stosunku pracy, jeżeli uprawnienie do niej nabyli do tego terminu.

13. Pracownicy, którzy otrzymali nagrodę jubileuszową przed dniem wejścia w życie zarządzenia, nabywają prawo do wypłaty następnej kolejnej gratyfikacji w roku, w którym ukończą odpowiedni okres zatrudnienia.

19

PISMO OKÓLNE Nr 3
PRZEWODNICZĄCEGO GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ I TURYSTYKI

z dnia 30 czerwca 1976 r.

w sprawie podróży służbowych.

W celu zapewnienia jednolitego stosowania przepisów w sprawie podróży służbowych na terenie kraju — ustala się, co następuje:

1. Zgodnie z § 2 i 3 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 28 lutego 1975 r. w sprawie opodatkowania niektórych przychodów podatkiem od wynagrodzeń (Dz. U. Nr 9, poz. 55) osoby fizyczne wynajmujące pokoje gościnne (kwatery prywatne) obowiązane są wystawić rachunki za świadczone usługi noclegowe.

2. Rachunki za noclegi w pokojach gościnnych należy rozliczać jak rachunki hotelowe — do wysokości kwot określonych w § 8 ust. 2 uchwały nr 90 Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 1973 r. w sprawie diet i innych należności za czas podróży służbowych na obszarze kraju (Monitor Polski Nr 22, poz. 127), jeżeli zostały wystawione przez:

1) biuro zakwaterowania (§ 2 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia powołanego w ust. 1),

2) osobę wynajmującą pokoje gościnne — na blankietach z kwitariuszy dostarczanych przez biuro zakwaterowania (§ 2 ust. 2 rozporządzenia powołanego w ust. 1).

3. Analogicznie jak w ust. 2 należy traktować rachunki wystawione przez osobę wynajmującą pokoje gościnne — na blankietach ze zbroszurowanych bloków kasowych dostarczanych przez Polskie Towarzystwo Turystyczno-Krajoznawcze lub Spółdzielnię Wypoczynkowo-Turystyczną „Gromada".

4. Rachunki za noclegi w pokojach gościnnych wynajmowanych bez pośrednictwa biura zakwaterowania, Polskiego Towarzystwa Turystyczno-Krajoznawczego lub Spółdzielni Turystyczno-Wypoczynkowej „Gromada", wystawione przez osoby prywatne na kwitach ze zbroszurowanych bloków kasowych poświadczonych przez właściwy terenowy organ administracji państwowej stopnia podstawowego (§ 3 ust. 2 rozporządzenia powołanego w ust. 1) należy rozliczać do wysokości cen określonych zarządzeniem Ministra Gospodarki Komunalnej oraz Przewodniczącego GKKFiT z dnia 2 sierpnia 1969 r. w sprawie organizacji wynajmowania pokoi gościnnych (Monitor Polski z 1969 r. Nr 36, poz. 258 i z 1976 r. Nr 9 poz. 48). Opłata za nocleg nie może przekraczać w tym wypadku maksymalnej ceny wynajmu pokoju gościnnego II kategorii.

5. Rachunki za noclegi w pokojach gościnnych wystawione na blankietach nie potwierdzonych przez właściwy terenowy organ administracji państwowej stopnia podstawowego należy rozliczać do wysokości ryczałtów za noclegi w podróży służbowej. Wysokość ryczałtów określają:

1) § 8 ust. 3 uchwały nr 90 Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 1973 r. w sprawie diet i innych należności za czas podróży służbowych na obszarze kraju (Monitor Polski Nr 22, poz. 127) oraz

2) § 1 ust. 1 uchwały nr 206 Rady Ministrów z dnia 28 lipca 1972 r. w sprawie ryczałtów za noclegi w podróżach służbowych (Monitor Polski Nr 39, poz. 214) z uwzględnieniem odrębnych przepisów regulujących okresy i zakres stosowania uchwały w związku z ustawą z dnia 28 maja 1975 r. o dwustopniowym podziale administracyjnym Państwa oraz o zmianie ustawy o radach narodowych (Dz. U. Nr 16, poz. 90).

6. Zasady określone w ust. 1—5 nie dotyczą rozliczania kosztów noclegu osób delegowanych na podstawie przepisów zarządzenia nr 49 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 17 marca 1961 r. w sprawie należności za czas podróży lub delegacji w sprawach kultury fizycznej i turystyki (Dz. Urz. GKKFiT z 1961 r. Nr 1, poz. 7 i Nr 4, poz. 39, z 1964 r. Nr 6, poz. 28, z 1965 r. Nr 6, poz. 28, z 1966 r. Nr 6, poz. 44, z 1968 r. Nr 1, poz. 6 i Nr 6, poz. 30 oraz z 1972 r. Nr 4, poz. 13). Koszty noclegu tych osób rozliczane są zgodnie z przepisami § 22—25 tego zarządzenia.

7. Zgodnie z zarządzeniem nr 72 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 13 sierpnia 1964 r. w sprawie świadczeń na rzecz cudzoziemców przybywających do Polski w sprawach kultury fizycznej i turystyki (Dz. Urz. GKKFiT z 1964 r. Nr 7, poz. 32 i z 1973 r. Nr 7, poz. 43), zwanym dalej „zarządzeniem nr 72" osobom towarzyszącym cudzoziemcom, przysługuje zwrot kosztów wyżywienia i rozrywek kulturalnych do wysokości

wydatków na rzecz cudzoziemców oraz zwrot innych kosztów. Zwrot takich kosztów przysługuje:

1) osobom uczestniczącym w charakterze ekspertów w posiedzeniach, naradach, konferencjach, sympozjach i innych tego typu spotkaniach roboczych grup lub zespołów problemowych oraz pracownikom przydzielonym do obsługi transportowej i technicznej delegacji zagranicznej lub poszczególnych cudzoziemców — według zasad określonych w uchwale nr 90 Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 1973 r. w sprawie diet i innych należności za czas podróży służbowych na obszarze kraju (Monitor Polski Nr 22, poz. 127);
2) pracownikom, którym organizator zlecił przy obsłudze delegacji zagranicznej lub poszczególnych obcokrajowców sprawowanie funkcji:
   a) organizacyjnej z odpowiedzialnością za merytoryczną realizację programu pobytu w Polsce,
   b) towarzyszenie ze względów kurtuazyjnych,
   c) tłumacza,

   — według zasad określonych zarządzeniem nr 72.

8. Rozliczanie kosztów podróży zgodnie ze stawkami ustalonymi w zarządzeniu nr 72 dopuszcza się — poza wypadkami określonymi w ust. 7 pkt 2, jeżeli:

1) koszty pobytu delegacji zagranicznej łącznie z kosztami jej obsługi technicznej, transportowej i merytorycznej w całości obciążają kraj, którego przedstawiciele przebywają w Polsce (rozliczenie następuje w dewizach),
2) ważne względy polityczne lub gospodarcze uzasadniają wspólne zakwaterowanie bądź wyżywienie w tym samym obiekcie gości zagranicznych i przedstawicieli strony polskiej.

W takim wypadku decyzję o zastosowaniu § 15 zarządzenia nr 72 podejmuje właściwy dysponent funduszu reprezentacyjnego lub osoba upoważniona do zatwierdzenia preliminarza wydatków na pobyt delegacji zagranicznej (cudzoziemca) w Polsce.

9. Do osób, o których mowa w ust. 8 pkt 2, nie może być stosowany przepis § 13 zarządzena nr 72.

10. Do osób towarzyszących w czasie podróży cudzoziemcom nie stosuje się zasady określonej w ust. 3 pisma okólnego nr 6 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 13 sierpnia 1973 r. w sprawie diet i innych należności za czas podróży (Dz. Urz. GKKFiT Nr 6, poz. 34). Zgodnie z ust. 4 tego pisma, pilotom wycieczek zagranicznych przysługują takie same świadczenia, z jakich korzystają uczestnicy tych wycieczek.

Przewodniczący Komitetu: *B. Kapitan*

20

OBWIESZCZENIE
DYREKTORA DEPARTAMENTU PRAWNO-ORGANIZACYJNEGO GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ I TURYSTYKI

z dnia 15 sierpnia 1976 r.

o sprostowaniu błędów w Dzienniku Urzędowym GKKFiT Nr 9 z 1975 r. oraz Nr 3 z 1976 r.

1. W Dzienniku Urzędowym GKKFiT z 1975 r. Nr 9 poz. 39 w załączniku nr 2 do zarządzenia nr 73 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 31 października 1975 r. w sprawie rejestracji zakładów poligraficznych, urządzeń oraz aparatów wytwarzających publikacje i ilustracje sposobem mechanicznym, chemicznym lub innym zamiast „Pieczęć i podpis kierownika jednostki organizacyjnej zgłaszającej rejestrację" w dolnej części kwestionariusza powinno być „Pieczęć i podpis kierownika jednostki organizacyjnej prowadzącej rejestrację".

2. W Dzienniku Urzędowym z 1976 r. Nr 3 — zarządzenie nr 23 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 2 kwietnia 1976 r. w sprawie organizacji pracy biurowej — zostało mylnie oznaczone pozycją 12 zamiast 13.

Dyrektor Departamentu: *Z. Kucia*

Administracja Dziennika Urzędowego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki informuje, że kolportaż Dziennika prowadzi aktualnie RSW „Prasa—Książka—Ruch" Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw, Warszawa, ul. Towarowa 28.

Warunki prenumeraty

Prenumeratę na kraj przyjmują oddziały RSW „Prasa—Książka—Ruch" oraz urzędy pocztowe i doręczyciele — w terminach:
— do 25 listopada na styczeń, I kwartał, I półrocze roku następnego i na cały rok następny,
do dnia 10 miesiąca, poprzedzającego okres prenumeraty na pozostałe okresy roku bieżącego.

CENA prenumeraty rocznej — zł 30,—

Zakłady pracy, instytucje i organizacje społeczno-polityczne składają zamówienia w miejscowych oddziałach RSW „Prasa—Książka—Ruch".

Zakłady pracy i instytucje w miejscowościach, w których nie ma oddziałów RSW oraz prenumeratorzy indywidualni, zamawiają prenumeratę w urzędach pocztowych lub u doręczycieli.

Prenumeratę ze zleceniem wysyłki za granicę, która jest o 50% droższa od prenumeraty krajowej, przyjmuje RSW „Prasa—Książka—Ruch", Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw, ul. Towarowa 28, 00-958 Warszawa, konto PKO nr 1531-71 — w terminach podanych dla prenumeraty krajowej.

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego GKKFiT nie przyjmuje wpłat na prenumeratę lub sprzedaż Dziennika.

Sprzedaż archiwalnych numerów Dziennika, po uprzednim pisemnym zamówieniu, prowadzi RSW „Prasa—Książka—Ruch", Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw, ul. Towarowa 28, 00-958 Warszawa.

Redakcja: Główny Komitet Kultury Fizycznej i Turystyki — Departament Prawno-Organizacyjny

Administracja: Wydział Administracyjny Departamentu Administracyjno-Budżetowego GKKFiT
00-581 Warszawa, ul. Litewska 2 — skrytka pocztowa 1024

Tłoczono w Zakładach Graficznych „Tamka", Warszawa, ul. Tamka 3.

Zam. 12-1557/76. Nakł. 8000 egz. Cena zł 2,50 **Numer indeksu 35573.**